

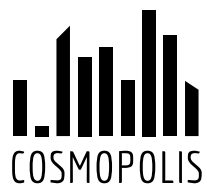

MAX SEECK

KRUTÁ HRA

KDE SE ZASTAVÍ SPIRÁLA ZLA?

MAX SEECK

**KRUTÁ
HRA**

Přeložila Ema C. Stašová

Copyright © Max Seeck & Tammi Publisher, 2020

Original edition published by Tammi Publishers, 2020

Czech edition published by agreement with Max Seeck and Elina Ahlback Literary
Agency, Helsinki, Finland

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Ema C. Stašová, 2021

ISBN 978-80-271-1345-3

Pro Otta a Franse

Prolog

Akifumi si o několik centimetrů vyhrne rukávy a vytáhne zásuvku kuchyňského ostrůvku se stříbrnými příbory, které jsou uloženy v oddělených přihrádkách. Malé a velké nože, vidličky na předkrm a hlavní chod. Steakové nože taky zvlášť. I dezertní lžičky. Čtyři páry kovových jídelních hůlek. Několik vajíček na čaj s krátkým řetízem na vrcholku. Stylové. Elegantní.

„Dala by sis ještě něco, Asuno?“ zeptá se Akifumi a zvedne do výšky stříbrnou vidličku. Na ušlechtilém kovu bije do očí nehybné matné místo. Popuzující chyba na kráse v jinak téměř dokonalém prostředí a jídelním servisu – přitom by se to dalo snadno napravit, vyleštit rukojeť vidličky třeba zubní pastou s fluorem.

„Ne,“ odpoví dívka a přehodí si nohu přes nohu. Dosud na Akifumiho příkaz seděla na posteli s neutřenými ústy. *Do prdele, jak mladě ta kurvička vypadá.*

Akifumi vytáhne z přihrádky talíř a nandá na něj pokrmy připravené na stole: rostbíf s omáčkou se zeleným pepřem, marinovaného lososa, česnekové brambory, salát a chleba. Na první pohled to připomíná průměrný svatební bufet nebo občerstvení ve VIP salonku nějaké sportovní haly, ale drobné detaily jako celkové aranžmá, kvalitní příbory a sněhobílé nádobí bez škrábanců dotvářejí dojem luxusu. Akifumi položí talíř na stůl, odšpuntuje lahev šampaňského a nalije si je do sklenice. Dvakrát destilovaná single malt whisky ho pořád ještě pálí v krku a on se díky ní cítí dočasně neporazitelný, i když se mu tvář potí pod umělohmotnou maskou.

„Tohle ty nesmíš,“ řekne a zaťuká nehtem o sklo. „Školačky alkohol nesmějí. Na to je paragraf.“

Naslouchá svým slovům a cítí se čím dál víc vzrušený.

Asuna není žádná školačka. Kdepak. Ale je dost mladá na to, aby tak působila. Akifumi sevře ruku v pěst a zatne zuby.

Zasraná děvka.

Akifumi si protáhne krk. Ne, ještě nemá hlad. Sklenice šumivého vína mu zmizí v hrdle jedním douškem.

„Na jakou školu chodíš, Asuno?“

Dívka se zatváří rozpačitě, a zrovna když se chystá něco odpovět, přiloží si Akifumi prst ke rtům. *Pst.*

„Víš co... Radši už nemluv,“ zašeptá a přivolá ji k sobě ukazovákem. „Pojď sem. Tak dělej.“

Dívka si popotáhne minisukni a docupitá k němu na vysokých podpatcích.

Akifumi se zhluboka nadechne vůně čerstvého pomeranče, která mu připomene cesty na Dálný východ, pražící slunce a opalovací krém. Pak ji popadne za culíky a strhne na zem.

„Zkus to znova, Asuno. Vezmi to ještě jednou, kurva, ale tentokrát do toho dej srdce.“

A pak ti rozmlátím lebku o tamhletu betonovou stěnu.

SOBOTA 23. LISTOPADU

Lisa Jamamoto čeká, až se zavrou chromované posuvné dveře výtahu. Potom na jeden dlouhý výdech vypustí všechen vzduch, který se jí nahromadil v plicích. Odloží sluneční brýle Prada s černými obroučkami a zběžně se omrkne ve velkém zrcadle na stěně. Make-up sice zakrývá stres a únavu, ale jiskřičky v očích nevykřeše. Není v nich ani stopy po nezměrné radosti, kterou by pozvání na křest desky od nejfenomenálnějšího finského rapera – nebo jakéhokoli jiného umělce – vyčarovalo před pouhými několika lety. Pocit, který v jejím nitru převažuje nyní, se blíží nepříjemnému napětí, až lituje, že si při odchodu z domova nedopřála něco na kuráž, třeba kapánek silnějšího než bublinky. Ačkoli mezi hosty by se jistě našel nějaký ten známý, který by dovedl opatřit, po čem její srdce zatoužilo. Stačilo by, aby se na něj správným způsobem podívala, a už by mířila na dámské záchodky s dávkou, která by ji spolehlivě dostala do rauše.

V zrcadle si zkontroluje tělo, jež v běžových criss cross šatech značky Hervé Léger vypadá vysportovaně a přiměřeně žensky. Navenek je tedy vše v pořádku. A svým způsobem se opravdu nic neděje a ona má vše pod kontrolou – prostým cílem dnešního večera je urvat pár povedených společných fotek s hlavní hvězdou a možná hrstku video stories s dalšími celebritami. Když uvážíme, o čím křest se jedná, lze zcela určitě předpokládat, že na akci dorazí výkvět helsinské smetánky.

Vtom zaslechne vrnění telefonu v boční kapse kabelky. Nejspíš ji zas uhání Jason. Dneska počtvrté. *Už se na to vykašli.* Odvrátí zrak od zrcadla a pohlédne na digitální číselník výtahu. Červená čtyřka. Pětka. Šestka.

Ve výtahu se rozezná kratinká melodie a vzápětí se dveře otevrou. Kabinu zaplaví basové dunění a mohutný šum hovoru rytmičovaný výkřiky a spontánními výbuchy smíchu.

Lisa pohlédne na červený koberec vedoucí do šatny, kde se potlouká několik hostů a každý v ruce svírá puget či welcome drink. *Nýmandové, nicky. Naštěstí se s nimi vůbec nemusí bavit.*

Když vystoupí z výtahu, všimne si jí vyhazovač Sahib, se kterým se zná z dřívějšíka, a ležérně pokývne.

Projde kolem velkých prosklených stěn, z nichž se otvírá panoramatický výhled na střechy zmáčené několikadenním vytrvalým deštěm. O něco dál se nad nízkou siluetou Helsinek jako malá Empire State Building tyčí slavnostně osvětlený hotel *Torni*, jakýsi její mladší bratr. Potemnělé město se v záři pouličních lamp a světle odrážejícím se v oknech jen leskne, přestože ho dosud nerozjasnila sněhová pokrývka.

„Ale ale, dobrý večer,“ prohodí holohlavý vyhazovač se širokými rameny v bílém tričku a černém saku a pomůže jí z mokrého kabátu sestávajícího z falešné kožešiny a umělé kůže. Dvojice, která si v šatně odložila o chvíli dřív, se teď zastavila opodál a něco si zuřivě šeptá, podle všeho o Lise. Bývaly časy, kdy ji pohledy a pozornost zcela neznámých lidí těšily. Teď už ji jen a pouze obtěžují. *Co čumí, sakra?*

„Jak se vede?“ zeptá se Sahiba a položí na pult kabelku a tašku s botami. Opře se o něj rukou, obratně si zuje bílé adidas a vklouzne do béžových lesklých lodiček na deseticentimetrových podpatcích.

„Party už je v plném proudu,“ odpoví vyhazovač poklidně, po-

věší kabát i tenisky na věšák a podá jí cedulku s příslušným číslem, kterou už ve zpocených dlaních žmoulaly tisíce návštěvníků.

I přes dunění hudby slyší, že jí opět vibruje telefon. Respektive že vyzvání celou dobu. Vyloví ho z kabelky, pohlédne na displej a ztiší ho. *To snad není pravda.*

„Díky,“ řekne a obdaří ho prchavým úsměvem.

„Ale bacha, motá se tu hodně padouchů,“ pronese Sahib a mrkne na ni. Lisa se pousměje a zamrká na oplátku, i když ve skutečnosti je jí ten nadutý pokus o flirt proti srsti.

Cestička vystlaná červeným kobercem vede k tmavým závěsům, za nimiž blikají blesky fotoaparátů. V předsáli se převaluje typický puch prázdného nočního klubu – do podlahy, koberce i závěsů zažraná žluklá vůně parfému a zápach staré kořalky a cigaret, které se nepodařilo potlačit ani navzdory rekonstrukci. Závěs Lise podhrne uvaděčka, s níž se nezná, a ona vstoupí do sálu s vysokými stropy připomínajícího halu, která je plná Helsinčanů v trendy slavnostním oblečení. Vlasy obarvené do ohnivých odstínů, tajuplný make-up a zvětšené rty, obleky a blejzry šité na míru, zdůrazňující vysportované postavy, napůl ironické kníry a upravené vousy. Potom se zastaví a omrkne fotokoutek o velikosti fotbalové branky, kam personál s vervou nahání hosty jako na středověké popraviště.

„Jamamoto!“ zavýskne ženský hlas. Lisa se pohledem střetne s oplácanou novinářkou v brýlích, jejíž jméno si nepamatuje, ačkoli s ní ta žena asi už někdy v minulosti dělala interview.

„Zdravím!“ řekne a odhalí bílé zuby v pečlivě natrénovaném úsměvu.

„Měla byste čas na krátkou rozhovor...?“

Lisa pohlédne na kameramana vzadu za novinářkou, na krku se mu houpá průkazka bulvárního deníku. Rozhovor je jednoznačně *legit*, hezky by tím zpropagovala svůj blog.

„Jen si zajdu cvaknout fotku do fotokoutku.“

„Jasně. My budeme tady.“

„Tak fajn. Bezva,“ řekne a odtáhne se stranou, aby mohla obemjout anglicky hovořícího kluka, kterého si vůbec nevybavuje. *Hi! Good to see you. Yeah, talk to you soon!*

Když se vymaní z nadšené, přeslazenou kolínskou čpící náruče neznámého obdivovatele, vydá se jako očarovaná k fotokoutku a stoupne si do krátké fronty, která se k němu vine.

Prohlíží si matně osvětlené prostory a moře lidí, již se hemží všude kolem. Některé tváře jsou jí povědomé, jiné ne, ale velká většina se nachází někde mezi. Vybledlé vzpomínky, vzdálené záblesky helmské noci. *PTLŠ*. Pokec, tanec, líbačka, šukačka. Obvykle přesně v tomhle pořadí, ale Lisa si vybavuje, že se párkrát přesunula od pokecu rovnou k šukačce. A že ke stejnému závěru občas dospěla i úplně bez pokecu.

O něco dál v zadní části sálu zpozoruje tlačenicí, která se z okolního shonu vymyká, cvakání blesků, muže i ženy, kteří postupně pózuji před hledáčky fotoaparátů a tisknou se k sobě rameny. Středobodem veškerého humbuku je hvězda dnešního večera: v blyštivém smokingu a cylindru oháknutý Kex Mace's, občanským jménem Tim Taussi, neboli šestadvacetiletý raper, který loni vydal popově laděné hiphopové album a na Spotify s ním udělal díru do světa – dostalo se totiž mezi nejstreamovanější desky nejen ve Finsku, ale i v ostatních severských zemích a Německu.

„Rozbal to, Liso!“ zvolá žena s dlouhým objektivem a Lisa si to i s kabelkou nakráčí před obal desky, na němž se skví obří pavouk. *Kex Mace's. Spider's Web*. Blesky burácejí jen chvíli, ta prchavost je možná až krapet frustrující. Není zvyklá, aby ji fotografové častovali takhle vlažným zájmem. Ještě loni se jí o salvách blesků i zdávalo. *Díky moc! A má to z krku. Tak se mějte, Liso! Hezký večer!* Úsměvy působí téměř opravdově a slova upřímně, ale jí neuniklo, že se za nimi skrývá mrazivý chlad. Ve společnosti je jak ryba ve

vodě a tenhle cit vytříbily desítky podobných akcí. Nikoho ve skutečnosti nezajímá, kdo jsi, ale jen to, jak vypadáš a co reprezentuješ. K tělu si někoho pustíš leda tak na afterparty o páté ráno, když už jsou všechny flašky vypité a uzavíratelné sáčky vysáté do posledního gramu.

Další bod programu je jednoduchý: obstarat si skleničku bublinek z podnosu, který roznáší číšník v rukavičkách, černé košili a žlutém motýlku.

„Pozor, ať neuváznete v síti,“ pronese hosteska v nevkusně krátké minisukni a topu odhalujícím žlábek mezi prsy, vrazí Lise program a mrkne na ni.

Pozor, ať neuváznete v síti. Ježíšikriste, to je tak strojený a přehnaný, až to bolí. Je tady sotva pár minut, a už by se nejradši otočila na podpatku a zmizela. Potřebuje něco na kuráž, *trochu si zasněžit, sjet lajnu*, a to o dost dřív, než čekala. Hledá pohledem někoho, kdo by jí tenhle trn vytrhl z paty. Teme, Sakke, Taleeb... Na ty je vždycky spoleh a asi tu i někde budou, ale schovávají se mezi stovkami dalších tváří.

A vtom se jí málem zastaví srdce. Zase on. Stojí před velkými okny, odkud je centrum města vidět jako na dlani, s rukama v kapsách. Pořád má ten obviňující pohled, co se zavrtává hluboko pod kůži. Lisa se rychle otočí a zamíří k barovému pultu, ale ví, že on z ní nespustí oči ani na okamžik.

II

STŘEDA 27. LISTOPADU

Ve sluchátkách vyřvávala píseň *Free Your Mind* od En Vogue, ale pak se v běžecké aplikaci přeruší, aby mohlo zaznít shrnutí. Zprostředkovává ho ženský hlas a je sice přátelský, ovšem má v sobě stejnou prázdnotu a neživotnost jako každé předtočené hlášení: *Vzdálenost pět kilometrů, průměrná rychlost deset celých dva kilometrů za hodinu*. A znovu se spustí hudba. Jessica Niemi do nosu nasaje čerstvý vzduch. Voní ránem následujícím po první mrazivé podzimní noci: jinovatkou, kterou z listů roztroušeného po zemi smetou paprsky ranního slunce, a tajícími kalužemi, jejichž tenoučká ledová krusta se hrouť pod pružnými podrážkami běžeckých bot.

Jessica se přímo vznáší, má lehký krok. Před několika měsíci začala do práce běhat a po dlouhé době se tak vrátila ke koníčku, jemuž v minulosti už tolikrát učinily přítrž bolestivé protesty jejího podlomeného zdraví. Rozbolavělé klouby, neuralgie vystřelující do hloubi kolen, pronikavá bolest rozlévající se z dolních končetin až do konečků prstů, na niž jsou běžná analgetika krátká. Teď se jí však běhání daří a bolest ustoupila. Samozřejmě se dřív nebo později zase ozve, jako vždycky. Ale do té doby si hodlá užívat každý krok, každé nakopnutí vedoucí k výbuchu endorfinů. Zpětně nemůže uvěřit, že vlastně začala běhat jen tak z rozmaru. Po pohřbu svého bývalého šéfa Erneho Miksona strávila několik týdnů v ja-

kémsi zimním spánku. Tehdy jen seděla doma a přemýšlela o všem, co zažila. Až si jednoho dne nazula tenisky a vyběhla ven do mírného jarního povětří. Úplně jako Forrest Gump, vtipkoval později její kolega Jusuf.

Z Töölöské ulice to má k policejnímu sídlu v Pasile zhruba tři a půl kilometru, trasa vede podél Töölöského zálivu přes Zimní zahradu a zoo až do Centrálního parku. Po ránu si však běžecký okruh většinou zdvojnásobí – ani dnešek není výjimkou – a stočí to k jezdecké škole v Laaksu, odkud pak po lesních cestách mezi skalami dokličkuje ke komunitní zahrádce v Ruskeasu.

Mine jezdeckou školu, v jejíž severovýchodní části se nachází i helsinská pobočka jízdní policie. Šterková cestička schovaná za vysokými stromy je špatně osvětlená, lamp je v tom úseku pomálu, takže nasvícenou jízďárnu okamžitě vystřídá potměný les. V korunách stromů se mihne velký pták.

Hej! Tak slyšíš?

Ohlédne se, ale stezka je prázdná. Těžko říct, zda přes řvoucí hudbu ve sluchátkách opravdu zaslechla výkřik. Jsou dny, kdy při běhu slyší všechno možné, slova i jekot. Ty hlasy ji pronásledují tak dlouho, že už jim ani nevěnuje pozornost.

Stůj!

Ale teď už to zní až moc reálně. Z jednoho ucha si vyndá sluchátko a znovu se ohlédne přes rameno. Na poslední chvíli spatří rozložitou postavu a velké ruce, které se po ní sápuou a užuž ji chytají za lem větrovky. Muž se na ni celou vahou vrhne a povalí ji na zem. Na zádech cítí tíhu útočníka a tváří se boří do zledovatělého bahna a lepkavých listů.

„Poslouchej...“, ozve se jeho hlas.

Do nosu ji praští zápach kořalky. Stehny ji svírá kolem hýždí, dosedl jí na bedra a holé prsty zarývá do šíje. Těsně u ucha cítí lékořicovou vodu čpící dech. A pak Jessiku otočí. Teď už mu vidí

do tváře, ale nepoznává ho. Načervenalé líce, ostře řezané rysy a hustý knír patří nemytému a prochlastanému čtyřicátníkovi. Uvědomí si, že před několika minutami minula jednoho pošuka v kožené bundě, který na lavičce u běžecké stezky chlastal kořalku z plastové lahve.

„Štědrej večer,“ pronese muž takřka šeptem. „Štědrej večer.“

Jessica na něj nechápavě zírá. Co to má znamenat? Do Vánoc zbývá ještě měsíc. Chlap ji popadne za bradu. Druhou rukou ji drží za pravé zápěstí.

Zabere ze všech sil, snaží se mu kolenem trefit do rozkroku, ale ten hajzl jí na nohou sedí celou vahou, a navíc je ožralý tak, že koule stejně necítí.

V uších jí šumí krev a ona se zhluboka nadechne. Drsný štěrk jí drásá kůži na tváři, koutkem oka vidí namrzlý písek a tlející listí. Mohla by křičet o pomoc, ale v lese teď není ani živáčka. Jen kdesi v dálce někdo okřikne štěkajícího psa.

„Štědrej večer,“ mele si chlap dál svou a zatíná zuby. „Štědrej večer.“

Na dně kapsy nahmatá malý sprej, který finské zákony považují za zbraň. Poslední dobou ho s sebou nosí všude. Vzápětí chlapík schytá pořádnou dávku pepřáku do očí. Nametený kolovrátek se po krátkém nevěřicném tichu změnil v bolestný výkřik. Inspektorka se mu volnou rukou vytrvale strefuje do brady. Vyradí chlápkovi přední zuby, až mu na pobledlý obličej vystříkne krev. Stisk povolí. On se překvapivě hbitě vymrští a zmizí v lese.

Jessica zalapá po dechu a s námahou se vyškrábe na nohy. Klouby na pravé ruce jí krvácejí.

Muž zmizel neznámo kam. Ale ona má dojem, že kdesi v hloubi hustého lesa stále slyší praskající větvičky.

Ruku má i nadále v pohotovosti, připravenou znovu použít pepřový sprej. Čeká a naslouchá zvukům přicházejícím z lesa. Ale on už se nevrátí.

Tak popadne telefon a vytočí číslo na policii. Když operátorce na lince útočníka popíše, rozběhne se zpátky směrem, odkud sem zavítala, a tentokrát má oči na stopkách. *Vzdálenost šest kilometrů, průměrná rychlost devět celých jeden kilometr za hodinu.*

III

Jessica překročí práh a opře se bokem o zárubeň. Na zádech jí vystal pot po horké sprše, kterou si na stanici dala ve společné umývárně, takže se jí teď tmavomodrá halenka lepí na bedra a ona se ji snaží nenápadně popotáhnout zpod opasku. Pravá ruka, kterou útočníkovi zvalchovala bradu, ji bolí jako čert, měla by si ji nechat zrentgenovat u závodního lékaře.

„Zavřete dveře, Niemi,“ řekne vrchní komisařka Helena Lappi a poklepe ukazováčkem na bezdrátovou myš. Její příjmení vyslovila, jako by se ho štitila. Jessica přibouchne dveře, což místnost opticky ještě víc zmenší. Je to tam cítit parfémem vonícím po drahém, honosném mýdle.

Helena Lappi, která si nechává říkat Hellu, dál civí do počítače, a tak se Jessica aspoň trochu porozhlédne kolem. Do značné míry to tam vypadá jako za Erneho éry: minimalisticky zařízená komůrka s bílými stěnami, které přímo žadoní, aby tu neúnosnou šed' rozbily nějaké tvary či barvy. Žaluzie plandavě visí v horní části oken a zásuvky třeští oči ze zdi ve skupině po čtyřech i tam, kde elektřinu nikdo nepotřebuje. Komisněji a bezútěšněji už to nešlo. Přesto kancelář začala až teď, bez Erneho, působit stísněně a neživě. Člověk s velkým srdcem, co dokázal rozsvítit celé oddělení, je nenávratně pryč.

„Ještě jsme si pořádně nestihly popovídat,“ pronese Hellu a pobídne Jessiku, aby se posadila.

Ta poslechne, proplete prsty na klíně a pohlédne čtyřicátnici do

hnědých očí, které příliš neladí s krátkými, nablond odbarvenými vlasy.

Židle vedoucího odboru pro vyšetřování násilných trestných činů se po Erneho listopadovém odchodu zmítala v turbulencích. První kandidát, plešoun jednou nohou v důchodu, vedl oddělení několik měsíců, než si stačil zařídit teplé místo v představenstvu policejního prezidia. Druhý vydržel ve funkci zhruba stejnou dobu a pak zmizel po anglicku. Důvěryhodné zdroje uvádějí, že ho z jednotky vylili, protože nasával. Dlouholeté přátelství s fláškou whisky se během rozvodového stání prohloubilo v osudovou lásku. Klasika.

Hellu ovšem nevypadá, že by se chystala odejít. Z očí jí kouká horlivost a sebejistota daná vysokým postem, což z ní ale bohužel zároveň činí pedantskou nadřízenou. Jessice šéfuje teprve pár týdnů, ale už teď je jasné, že nadevše miluje preciznost, předpisy, polovojenskou kázeň a neochvějnou byrokracii. Od prvního dne to mezi nimi skřípe a inspektorka si není jistá, co za tím vězí. Pasílské chodby se jí každopádně zdají den ode dne stísněnější – úplně jako by dvojici policistek připadalo nemyslitelné, že by po nich někdy mohly kráčet bok po boku.

„Gratuluju k vyřešenému případu,“ ucedí vrchní komisařka suše. Odkazuje tím k vraždě ve východní helsinské čtvrti Kalasatama, kterou se Jessice podařilo neuvěřitelně rychle rozlousknout. Samotný zločin ve skutečnosti nepředstavoval zrovna světobornou záhadu. Muž s násilnickou minulostí se nalil a umlátíl starého kamaráda baseballovou pálkou, načež tělo zamotal do perského koberce (nebo spíš do jeho čínské napodobeniny) a hodil do kontejneru před domem.

„Děkuju,“ opáčí a pokusí se neutrálně pousmát. Je to ten nejdiplomatictější úsměv, který ovládá, ale taky dá nejvíc zabrat. Hellu listuje papíry a podmračeně si inspektorku měří. Jessica si přeho-

dí nohu přes nohu. Kolenem se praští o roh stolu, až se rozechvějí pera ve stojanu.

„Před chvílí jsem mluvila se státním zastupitelstvím. Jsou spokojení. Už si s tím hravě poradí,“ pronese šéfová.

„Ještě aby ne, když jsme jim dali zbraň, motiv a DNA, kterým se to krásně propojilo...“

„Jak jsem řekla, gratuluju,“ ucedí Hellu a pustí myš. To gesto působí vykalkulovaně. Nenápadný způsob, jak ukončit předehtu. Ať už hudební, nebo milostnou. Jak utnout small talk. *Pochvalu už jsi dostala. A teď ti zakroutím krkem.*

Vrchní komisařka se opře o opěradlo židle a zlověstně zamlaská.

„Snažila jsem se dát řeč s každým. Seznámit se s celým týmem. S váma jsem ještě neměla tu čest, protože jste řešila tu Kalasatamu, ale teď...“, prohlásí Hellu a zatne prsty levé ruky. Prsteníček jí zdobí záměrně jednoduchý prsten, který bude nejspíš z oceli či bílého zlata. Na zápěstí má robustní chytré hodinky, nejspíš doufá, že jí biohacking pomůže dosáhnout nesmrtelnosti. Nebo něčeho v tom duchu.

„Doneslo se ke mně, že jste k sobě s vrchním komisařem Miksonem měli hodně blízko. Prý jste spolu makali... Kolik roků?“

Sotva Jessica uslyší Erneho jméno, chtěc nechtíc si vybaví jeho poďobanou tvář. Šedé strniště, přátelské oči. Trochu legrační přízvuk a štiplavý cigaretový smrad, který se za ním táhl, kudy chodil.

„Osm,“ odpoví po chvíli, jako by během uplynulých vteřin nedělala nic jiného, než počítala společně strávená léta.

„A slyšela jsem taky, že jste ho znala už předtím. Že jste byli kamarádi.“

„Jo, to je pravda.“

Hellu pečlivě zkoumá její výraz, jako by se jí o vztahu, který k předchozímu šéfovi měla, z tváře snažila vyčíst něco víc. Pak trošku ubere.

„Vzalo to s ním smutný konec. A upřímnou soustrast, aspoň takhle opožděně. Dobrých přátel nemá nikdo z nás moc.“

„Děkuju.“

„Rakovina... pěkná svině.“

„To jo.“

„Omlouvám se, že vám jítří rány, které se asi ještě nestačily úplně zahojit, ale o Miksonovi jsem začala proto, že spolu asi budeme trávit hodně času. Ve srovnání s jinýma.“

Jessica si olízne suché rty a čeká, s čím se nadřízená vytasí. Ale ta se k ničemu nemá.

„Trávit hodně času?“

Hellu se zatváří poněkud zklamaně, snad čekala, že jí inspektor-ka bude číst myšlenky.

„Tak podívejte, Niemi,“ nadechne se a pokračuje: „Já vím, že jste dobrá policajtko. Slyšela jsem to z tolika stran, že o tom vůbec nepochybuju. Ale taky jsem se doslechla, že jste měla za Erneho času sklon jednat... No zkrátka na vlastní pěst. A nad pokyny a předpisy tu a tam přimhouřit oko.“

„Aha,“ ucedí Jessica a má co dělat, aby udržela nervy na uzdě. V pochroumané ruce schované pod stolem jí cuká. Měla by si rychle vzít něco na bolest.

„Tuhle informaci nemám od vašich kolegů, ale shora,“ podotkne Hellu.

„Předpokládám, že to byl povinný dovětek.“

„Chci se vás na něco zeptat, Niemi. Dělal jste to *proto*, že jste se s Miksonem dlouho a důvěrně znali, nebo to s tím nesouviselo? V tom je totiž velký rozdíl,“ poznamená a po tváři se jí mihne téměř nezmatelný úsměv. Pak dodá: „Protože ta druhá možnost by pro mě pochopitelně představovala větší problém. Musela bych se psychicky připravit na to, že na vás bude potřeba tvrdá ruka. Já tady totiž žádné sólo akce nestrpím. Nejsem Erne Mikson.“

A taky že mu nesaháš ani po kotníky, ty krávo jedna důležitá.

Jessica se dívá na ženu, jejíž planoucí oči ji provrtávají pohledem. V takových chvílích umírá touhou ukázat autoritám prostředníček, poslat celou kriminálku do háje a na všechno se vykašlat. Odbor pro vyšetřování násilných trestných činů ji potřebuje víc než ona je. Tak to bylo odjakživa.

Panty oken otravně zavrzejí, přitom venku ani pořádně nefouká.

„Měli jsme s Ernem nastavený určitý styl práce,“ spustí Jessica. „A zvenčí to asi někdy vypadalo hůř, než jaká byla skutečnost. Ať už jste ty své informace načerpala od kohokoli, pochybuju, že chápal dynamiku, která mezi náma byla.“

„Takže nemáte problém se přizpůsobit mému stylu vedení?“

„Na to se mi fakt těžko odpovídá, když ještě nevím, jaký bude,“ opáčí inspektorka, ačkoli tuší, že tím šéfovou rozzuří doběla. Vrchní komisařka bouchne pěstí do stolu – nikoli rozzuřeně, ale dostatečně vehementně, aby ji vyděsila – a z úst vydá protivný zvuk, který připomíná bzučák kvízových pořadů a velké červené X na světelné tabuli.

„Špatná odpověď, Niemi.“

„Jen se snažím říct, že jestli si hodláte hrát na velkého bosse a všechno nám tady překopat, tak se nemůžete divit, když se setkáte s negativní odezvou a odporem. A to nejen ode mě, ale nejspíš i od ostatních. Za Erneho jsme přece měli dost dobré výsledky. Proč předělávat něco, co není...“

„Niemi,“ pronese Hellu klidně a pokračuje: „Všechno, co jste teď rekla, je přesně to, co jsem slyšet nechtěla.“

„Fajn...“

„A v podstatě jste tím jen potvrdila, co jsem si o vás myslela.“

„Mně je úplně jedno, co...“

„Dřív nebo později nás tahle debata čeká znovu. Doufám, že vás budu moct pochválit za to, jak hladce jste se nové situaci přizpůsobila.“

„Taky doufám,“ odpoví Jessica unaveně a vstane.

„Niemi.“

Ještě jednou si do pusy vezmeš moje příjmení, a já ti vyškubu ty tvoje zatracený odbarvený vlasy.

„No?“

„Ještě jsme neskončily.“

Jessica usedne zpátky na židli a v duchu počítá do deseti.

„Mám pro vás něco pracovního,“ vysvětlí Hellu a nasliní si prst. „Říká vám to něco?“ pokračuje a z papírů vtáhne vytištěný list s titulní stránkou bulvárního deníku. Jessica si ho vezme a zadívá se na fotky mladé ženy a muže. Oba jsou po svém krásní a vystajlovaní a ze snímků vysloveně salá energie a pozitivní přístup k životu. Idolové, *influenceři*. Tyhle fotky za poslední dva dny viděla mnohokrát.

„To jsou ti blogeři.“

„Přesně tak.“

Lisa Jamamoto a Jason Nervander. Dvě finské hvězdy sociálních sítí a nejsledovanější lifestyloví blogeři. A policie byla kvůli nim dva dny zaplavená znepokojenými oznámeními, neboť ani jeden se v noci ze soboty na neděli nevrátil domů poté, co se zúčastnili křtu desky známého finského rapera.

„Svěřili to nám?“ zeptá se Jessica a odloží papír na stůl. Už dřív jí blesklo hlavou, že by ta kauza mohla přistát na jejím stole. Možná si to dokonce ve skrytu duše přála. Případy zmizení bývají ještě zajímavější než vyšetřování vražd. Jsou jako operní představení, kdy je tělo potřeba najít dřív, než nastane přestávka. Jestliže se pohřešovanou osobu podaří nalézt, dokud je naživu, druhá polovina představení vůbec nezačne. Ale někdy ji nenajdou vůbec.

„Ještě včera to jednoznačně působilo jako nějaký prank. Oni se totiž navzájem znají a jen kvůli tomu zmizení jim přibýlo obrovské množství sledujících. Ale to, co se přihodilo dneska ráno, nás přivedlo na myšlenku, že by se přece jen mohlo jednat o zločin.“

„Co se stalo?“ řekne Jessica.

„Na Instagramu Lisy Jamamoto se objevilo nové foto,“ opáčí Hellu a podá inspektorce nový kus papíru. Je na něm snímek obrazovky Instagramu. Fotka nahraná do aplikace zachycuje vysoký kamenný maják žlutohnědé barvy.

„Co je to?“

„Söderskärský maják. Stojí na jednom z ostrovů u Porvoo. Přečtěte si ten popis.“

Jessica sklouzne pohledem ke spodní části obrázku a pod číslovkou svědčící o tisícovkách lajků spatří text. Na okamžik si představí, že jí po mokrých bedrech nestéká pot, ale že se tam jako na javorových listech perlí mrazem vyčarovaná jinovatka. Po zádech jí přejede třesutý mráz.

*Hrob hluboký je na dně moře,
tam už jí nikdo nepomůže.
Princezna věčným spánkem dřímá,
nad ní bdí led, sníh a tuhá zima.*

IV

Jessica uslyší výstřel. Pak ještě jeden. A vzápětí dalších osm ve stále zběsilejším tempu. Každá rána se ozývá rychleji než ta předchozí, dokud není zásobník o deseti nábojích prázdný a závěr zbraně v zadní poloze. Nad nimi se vzdouvá hutný pach střelného prachu.

Odloží chrániče sluchu.

„Zbytečně to hrotíš. V reálu se ti nikdy nestane, že bys musel vystřílet všech deset naráz,“ podotkne ve chvíli, kdy Jusuf vytáhne zásobník a odloží zbraň na stůl. Pak zatřepotá zaťatými prsty.

„Všecky trefily cíl,“ pronese Jusuf dutě a vydá se k terči. Střelnici číslo jedna mají celou pro sebe, nikdo tam kromě nich není. Pasilská policie nemá k dispozici pohyblivé terče, které po stisknutí tlačítka přijedou ke střelci jako v amerických seriálech. Musí si vystačit s otočnými kotouči, ty si každý nastaví do cvičné vzdálenosti podle potřeby.

Jessica si stáhne vlasy do culíku, vydá se za kolegou a chvíli si prohlíží jeho svalnatá záda. Vždycky byl vysportovaný, ale v posledních měsících tráví v tělocvičně víc času než dřív. Podnětem k aktivnímu tréninku se nejspíš stala nemocenská, na které byl od konce února do května a během níž se jeho dlouholetý vztah dostal do slepé uličky.

Od svého návratu do práce je odtazitý a odměřený. Snad za to může ten rozchod. Anebo to, co se stalo v únoru v Kulosaari. Dost možná na tom má podíl obojí.

„Sleduj,“ prohodí, vytáhne z kapsy malý kotouč a začne otvory

po střelách lepit hnědou páskou. „Hlava, hlava, prsa, hlava, prsa, hlava...“

Z toho, jak lakonicky vyjmenovává zásahy do lepenkového terče vzdáleně připomínajícího lidský trup, jí jde mráz po zádech. Ví, že její parťák není ve své kůži a nedaří se mu nejlíp. Jistě, svou práci zvládá a i tu mušku má přesnou, jenže po chodbách policejní budovy už se neprohání ten starý Jusuf, který dokázal svým bujarým smíchem leckdy nakazit půlku kanceláří v horním patře. Na prchavý okamžik podlehne nostalgii. Kolik se toho za poslední rok změnilo... A přesto leccos zůstalo při starém. Jen Erne a Mikael jsou pryč. Oba zemřeli, jak anděl, tak démon.

Mlčky se vrátí na střelnici.

Jusuf si sundá střelecké brýle i chrániče sluchu a dřepne si, aby sesbíral devítimilimetrové nábojnice rozsypané po kamenné podlaze. Zářivky na stropě sálají jedinou barvou, kterou znají – nemocniční bílou.

„Jak je, Jessi?“

„Divný ráno, při běhání mě přepadl nějaký ožrala,“ potřeše hlavou Jessica.

Jusuf okamžitě nasadí ustaraný výraz. „Ježíši! A seš v pohodě?“

Zvedne pravačku a ukáže kolegovi ruku, která vypadá, jako by s ní několikrát udeřila o cihlovou zeď. „Já jo. Ale tomu magorovi jsem nadělila nový poznávací znamení v podobě chybějících předních zubů.“

„No ty vole,“ hlesne Jusuf a pohlédne na ni.

„Nic mi není,“ ujistí ho. „A ten magor se vypařil neznámo kam.“

„Přišla sis zastřílet?“

„Ne,“ odpoví Jessica a v nedaleké chodbě bouchnou těžké dveře. Odrhne si vlasy z čela. „Byla jsem na koberečku u Hellu.“

„Vrchní komisařka Lappi,“ zamumlá Jusuf a usměje se. „Erne měl rakovinu, ale to nebylo nic proti týhle ženské.“

„Jo. A podle všeho mě moc nemusí.“

„Ta nemá ráda nikoho.“

„Já slyšela něco jinýho,“ prohodí a s úsměvem nakloní hlavu.

„Co?“

„Že ti čumí na zadek pokaždý, když projdeš kolem. Nebo vždyc-
ky, když vstaneš v zasedačce ze židle. A že ty sem tam vstaneš prá-
vě proto.“

„Já myslel, že žije s nějakou ženskou.“

„Zadek jako zadek.“

„No, tak ať si klidně čumí. Však na sobě makám,“ opáčí Jusuf a otře si pot z čela. Vlivem nového cvičebního programu a jídel-
níčku mu na bicepsech vykukujících zpod trička vystoupily cévy.
Jessica doufá, že to kolega nebude s posilovacím koníčkem přehánět.
Atletický, mrštný vzhled mu sluší víc než široká ramena a monst-
rózní nabušené paže.

„Seš teďka volnej, že jo?“ zeptá se Jessica.

„Volnej?“

„Jako že neděláš na žádným případě.“

„A já už myslel, že mi chceš dohodit nějakou kočku. Ale ne no...
Nedělám na ničem. Pár dní jsem Nině pomáhal dotáhnout vyšet-
řování jednoho pokusu o zabití.“

Jessica se zadívá na zbraň na stole a přemítá, jestli se Jusuf chys-
tá vystřílet i druhý zásobník.

„Co to tam máš?“ zeptá se, protože si evidentně až teď všiml slož-
ky, kterou kolegyně třímá v podpaží. Jedna nábojnice mu vyklouzne z dlaně na zem a odkutálí se. Jusuf se na ten vysoustružený kus
mosazi dívá jako pastýř na ovci, která se svévolně vzdálila od stáda.

„Ty blogery,“ opáčí Jessica.

Jusufovi zasvítí oči. Upře na kolegyni zrak.

„To si děláš srandu.“

„Takže víš, o co jde?“

„No jasně. Všichni si myslí, že se na sebe akorát snaží upozornit.“

„Taky jsem to slyšela,“ přisvědčí Jessica a podá Jusufovi svůj telefon s aplikací Instagramu otevřenou na uživatelském profilu pětadvacetileté Lisy Jamamoto.

„Mrkni na poslední post,“ ukáže mu fotografii majáku.

Jusuf na obrázek klikne. Jessica napjatě čeká na jeho reakci a doufá, že se mu v očích objeví známé jiskřičky. Ale zmatený výraz, který kolega nasadí, má k vytouženému zaujetí daleko. Chce věřit, že není lhotejný úplně, určitě to bude jen chronickou únavou. Každopádně působí, jako by paleta jeho výrazů přišla o část barev, a zrovna jak na potvoru o ty nejjasnější a nejryzejší.

„... věčným spánkem dřímá, nad ní bdí led, sníh a tuhá zima. Cože sakra?“

Telefon jí vrátí.

„Klidně by to mohl být nějaký ujetej vtípek, součást snahy na sebe upozornit, přesně jaks říkal. Ale to není všechno, ono je to ještě ujetější,“ poznamená Jessica a přejde na popisek Lisina profilu, pod nímž se nachází přehled všech jejích fotek.

„Koukni na tohle,“ řekne a ukáže na portrét propojený s uživatelským jménem:

Lisa Jamamoto

Veřejně známá osobnost

Bloggerka/influencerka

RIP

1994–2019

V

Stropní svítidla v zasedačce jsou zhasnutá a v místnosti panuje šero. Ne proto, aby byl obrázek promítaný projektorem ostřejší, ale jednoduše z toho důvodu, že se dosud nikdo neměl k tomu vstát ze židle a rozsvítit.

„Jamamoto?“ řekne Rasmus Susikoski a zakašle do dlaně. Pak vrátí ruce na stůl a sepne je, jako by se modlil, což je jakási jeho základní pozice. Z té vychází a provádí všelijaká další rasmusovská gesta a pohyby, například se škrábe na nose nebo si kouše nehet na palci.

Rasmus je eso pasílské kriminální policie, pokud by jako měřítko měla posloužit houževnatost sedacích svalů. Tento vystudovaný právník, který i ve čtyřiatřiceti letech stále ještě bydlí v podkroví u rodičů, sice není sociálně nejzdatnější, ale do vínku dostal bystrý úsudek a uvnitř hlavy se mu skrývá harddisk s úctyhodnou kapacitou. Oficiálně je u policie zaměstnaný jako speciální poradce a slouží v civilu. Jessica si často lámala hlavu, jak se k práci u kriminálky asi dostal, tím spíš k vyšetřování násilných činů. Možná v tom vidí poslání – v dětství šikanovaný kluk se tak pokouší zastavit koloběh zla. Nebo něco zhruba v tomhle duchu.

„Byla napůl Japonka,“ vysvětlí Jessica a v počítači rozklikne novou fotku. Jusuf na konci stolu zapraská klouby a podmračeně si snímek prohlédne.

„Nějaká celebrita?“ tipne si Rasmus.

„Internetová.“

„V životě jsem o ní neslyšel.“

„Seš na Instagramu?“ prohodí Jessica a dál se proklikává miniaturními fotek. Postupně se na plátně všechny otvírají.

„Já?“ hlesne Rasmus a zatváří se, jako by ta otázka byla úplně absurdní. „Ne. Ale na Facebooku...“

„A i kdybys tam byl, stejně bys ji neznal,“ podotkne Jessica. „Čtyři pětiny jejích sledujících tvoří mladý holky. Deset procent jsou kluci a zbytek úchylové, popřípadě falešný asijský profily.“

„Takže Rasse by do té zbývající desítky hezky zapadl,“ zachechtá se Jusuf. „A tím nemyslím ty falešné profily.“

„Mě na sociální síť moc neužije...“

„Já bych se vůbec nedivil, kdybys měl kvůli šmírování mladejch koček zřízený speciální účet na jméno Rasexmus Šukykoski nebo tak,“ prohodí Jusuf a pohlédne na kolegu. Ten nejdřív zrudne, ale nakonec se mu na tváři rozhostí sotva znatelný souhlasný polousměv. Coby nenapravitelný introvert si očividně užívá, že se mu podařilo do jednotky zapadnout, byť jako předmět drsného humoru. A navíc Jusuf umí do ostatních vyšetřovatelů rýt, aniž by jim ubližoval, s citem si je dobírá a nikdy nezajde natolik daleko, aby se kdokoli cítil nepříjemně. Právě naopak, oběť žertu se vždycky směje s ostatními. Jusuf se po tomhle minovém poli pohybuje s mistrovskou jistotou, i když nezasevěnému pozorovateli by jeho chování mohlo připomínat šikanu.

„Tak jak, Rasse?“ dodá Jusuf. „Ty seš dolňák, že jo? Nebo že by přece jen hornák?“

„Prosím tě, Jusufe,“ záupí Jessica, ale přesto se ani ona neubrání úsměvu.

„Nebo tě berou nohy? Seš *feet guy*, co nažhaví ruku a...“

„No, kdybych si měl vybrat, tak asi...“ začne Rasmus opatrně.

„Chlapi, proboha,“ přeruší je Jessica. „Soustřeďte se.“

Jusuf s Rasmusem si vymění zběžný úsměv a pak obrátí zrak

k velkému plátnu na zadní stěně místnosti, kde se střídají stovky fotek, jak Jessica prochází publikovaný obsah. Na většině z nich poloviční Japonka Lisa Jamamoto pózuje sama. Snímky jsou kvalitní a ona je na nich oblečená do trendy značkových svršků, popřípadě úspěšně navozují dojem jakési neformálnosti. Část fotek evidentně vznikla v zahraničí a na řadu záběrů ve stínu palem či na náměstích střeoevropských měst se vešla i spousta přátel. Profil i značku si budovala zručně, a přestože střídala outfity, účesy, místa i přátele, atmosféru a styl fotek si uchovávala jednotné. Kdokoli klikne na tlačítko *Sledovat*, ví přesně, co dostane.

„Zmizení Lisy Jamamoto oznámila její spolubydlící, která nedovedla odpovědět na dotaz, kde a s kým si myslí, že pohřešovaná může být,“ podotkne Jessica a pustí bezdrátovou myš.

„A co ten... kluk. Jason Nervander?“ zeptá se Jusuf.

„Jeho rodiče žijou v Laponsku a asi mají spíš vlažný vztahy, takže oznámení přišlo od duchovního z Kallia, který se s Jasonem přátelil.“

„A co přesně nahlásil?“

„Jen to, že Jasona pár dní neviděl,“ odpoví Jessica.

„Takže nemáme žádný jednoduchý a pravděpodobný vysvětlení ani k jednomu zmizení?“

„Začínáme od nuly.“

„A do háje,“ zaúpí Jusuf a opře se loktem o stůl.

„Koho máme v týmu?“ zeptá se Rasmus.

„Nás tři,“ řekne Jessica.

„Co? Ani Ninu ...?“ polkne Jusuf.

„I když máme podezření, že jde o vraždu, Hellu zdůraznila, že zatím chybí dostatek důkazů. Takže začínáme ve třech a posily dostaneme, až budem mít jistotu, že aspoň jeden z těch dvou zemřel,“ řekne Jessica a promne si oči. „Ale samozřejmě jsme dostali k ruce pár lidí z technického, pomůžou nám zpracovat data.“

„Co to máš s rukou?“ zeptá se zničehonic Rasmus. Zírá přitom na její ruku položenou na stole.

Jessica neodpoví. Podívá se na oteklý hřbet dlaně, namodralé klouby a pokrčí rameny.

„Pracovní úraz,“ prohodí, opře se a založí si ruce, prsty přitom schová hluboko do podpaží. Sleduje fotku promítnutou na plátně, na níž stojí Lisa Jamamoto po kolena v tyrkysové vodě zády k fotoaparátu a čelem k vodopádu burácejícímu v pozadí. Po opálené šíji a ramenou se jí vinou zmáčené vlasy. Inspektorka téměř slyší, jak se tisíce litrů vody zachycené na snímku dávají jedním trhnutím do pohybu. Jasně slunce se třpytí všude tam, kam vodopád nedosáhne, a vodní hladina zůstává neporušená.

„Jessiko?“ řekne Jusuf a vytrhne ji ze zadumání.

„No?“

„Rozdělíme si úkoly?“

Než se Jessica pustí do delegování, uplyne několik vteřin.

„Rasse, ty s lidma z technického projdi oba instagramový profily. Zkuste tam najít něco podezřelého.“

„Jako třeba komentáře?“

„Ty hlavně. A obecně podezřelé sledující...“

„... kterých mají ti dva dohromady přes čtyři sta tisíc,“ dopoví za ni Rasmus. Jessica se na něj podívá, ale na jeho tváři není ani stopy po vzdoru, ačkoli ta poznámka zněla jako protest. Tak či onak to bude hrozná dřina, doslova jako hledat jehlu v kupce sena.

„Nejdřív projedte ty komentáře. Jestli to je opravdu tak, jak to vypadá, teda že nějaký šílenec Lisu a Jazona zabil a ukradl její instagramový profil, tak tam určitě něco najdete,“ prohlásí Jessica a zavře počítač. „My s Jusufem si zajdeme pokecat s její spolubydlící.“

„A co ten zatracenej maják?“ zeptá se Jusuf a kýchne.

„Söderskär. Prý nám pomůžou z Východního Uusimaa. Hellu

říkala, že z Porvoos dneska na lodi vyšlou pár policajtů, aby to tam prozkoumali. Uvidíme, co najdou.“

„Těla?“

„No žáby asi ne.“

„Seš si jistá?“ řekne Jusuf a zalistuje papíry na stole. „*Princezna věčným spánkem dřímá, nad ní bdí led, sníh a tuhá zima...* Určitě by s sebou měli vzít potápěče, jestli tam chtějí něco najít.“

„Snad ví, co dělají, ne? Dostali stejné informace jako my,“ opáčí Jessica, vstane a hodí na sebe bundu. „Tak se na to vrhni, Rasse. Jusufe, my vyrazíme k Lise domů.“

VI

Na semaforu naskočí zelená a Jusuf odbočí do Nordenskjöldovy ulice. Jessica si chvíli prohlíží své zápěstí, na kterém se blýská Lady Panthère Vendôme od Cartiera. Hodinky z osmnáctikarátového zlata po mamince sice trochu bijí do očí vzhledem k tomu, že si inspektorka na šperky jinak vůbec nepotrpí, ale ve skutečnosti ani nejsou nijak zásadně drahé.

Kdysi si ověřovala na netu, že se dají koupit za pár tisíc eur a hodnotu mají hlavně coby vintage kousek. Určitě by z prodeje vytřískala víc, kdyby prozradila, komu v minulosti patřily. Jména slavných exmajitelů umí s cenami hodinek pořádně zahýbat, například za legendární Rolex Dayton Paula Newmana kdosi v aukci před pár lety zaplatil téměř osmnáct milionů dolarů. Jessičina matka sice nebyla tak slavná jako Newman, ale dosud platí za jedinou finskou herečku, jíž se podařilo prosadit v Hollywoodu a zařadit se po bok největších hvězd.

V hlavní roli Theresa von Hellensová.

Do nosu ji praští pach Jusufovy kožené bundy, která voní novotou.

S burácením kolem nich prosviští veterán Chevrolet Camaro, vysloveně muzejní exemplář.

„Ajaj, překročení rychlosti, a zjevně ještě na letních gumách,“ prohodí Jusuf, pod ret si zasune polštářek žvýkacího tabáku a dodá: „Škoda že nemám radar a trochu času nazbyt.“

„Tipuju sto třicet sedm,“ poznamená Jessica.

„Cože?“

Jessica se na kolegu podívá a svraští obočí. Zdá se, že vůbec nepochopil, o čem je řeč.

„Co? Ty si nepamatuješ kauzu Sto třicet sedm? Jak dopravníci rozdávali pokuty za překročení rychlosti a na každý druhý bylo sto třicet sedm kiláků v hodině? A z nějakýho důvodu se jich vždycky sešla hromada?“

Jusuf udiveně zavrtí hlavou.

„Ukázalo se, že nové radary snímaly rychlost stěračů. Pokaždý sto třicet sedm kiláků za hodinu. Nedovedeš si představit, kolik justičních omylů ty stěrače na silnicích způsobily,“ zazubí se inspektorka.

Jusuf dostane bujarý záchvat smíchu.

„Ježíši,“ hlesne a zastaví před přechodem pro chodce.

Jessica kroutí korunkou na hodinkách a sleduje přitom předškoláky v reflexních vestách, kteří husím pochodem přecházejí na druhou stranu silnice.

„Jsem rád, že zas jednou na něčem děláme společně,“ pronese Jusuf.

„Hlavně aby to nedopadlo jako posledně.“

Inspektorka se dívá, jak se děti štosují na ostrůvku mezi dvěma přechody. Učitelky je opatrně postrkují blíž k sobě jako panenky, které chovají neochvějnou důvěru k dospělým a celým srdcem věří, že život je fér. Naštěstí potrvá ještě mnoho let, než pod čepičky s bambulkami pronikne úzkost vyvolaná tím, jak pomatený je okolní svět. Ty malé bubliny prasknou už ve chvíli, kdy se dozvědí, že jejich tety, učitelé a učitelky, mámy a tátové... zkrátka že ti všichni ví o životě velký kulový.

„Seš v pohodě?“ zeptá se Jusuf, jakmile na semaforu naskočí zelená.

„A ty?“

„No, bylo to... fakt celkem psycho.“

Jessica místo odpovědi odvrátí zrak a vyhlédne z okýnka. Na jaře se jí o tom mluvilo těžko, v létě jí to připadalo málem směšné, a teď už se to zdálo docela zbytečné. Čarodějnickému gangu, který připravil o život spoustu lidí, se podařilo přesně to, co se nikdy nemělo stát, a sice proklouznout do samotného srdce vyšetřování jako jedovatý had a uštknout všechny zainteresované. A nakonec uniknout.

Inspektorce zazvoní mobil. Volá Rasmus.

„Ahoj, už jste u tý Lisiny spolubydlící?“

„Vždyť jsme teprve před chvílí vyrazili ze stanice, Rasse,“ zaúpí Jessica.

„To už se mu stýská, jo?“ zeptá se Jusuf a sevře v rukou volant. Jessica přepne hovor do hlasitého režimu.

„Radši volám hned, protože jsem na Instagramu natrefil na něco zajímavýho.“ Rasmus drmolí zběsileji než obvykle, což u něj zpravidla značí nadšení.

„Tak to byla rychlovka.“

„Jo, vlastně jsme ještě ani pořádně nezačali, ale...“

„Tak povídej.“

„U tý nejnovější a poslední Lisiny fotky...“

„U toho majáku?“

„Jo. Sešlo se pod ním mnohem víc komentářů než u jakýhokoli jinýho dosavadního postu, bylo jich skoro tisíc. Sledující byli převážně v šoku a nemohli tomu uvěřit, přečetli si básničku v popisku a RIP poznámku na profilu, což je vyděsilo, někteří taky kondolovali a...“

„Cos našel, Rasse?“ popožene ho Jessica a Jusuf, který opět zastavil na světlech, na ni zvědavě pohlédne.

„Praštilo mě to do očí, když jsem si komentáře pod fotkou majáku pročítal. Našel jsem jeden, co nebyl finsky ani anglicky, ale japonsky i se znakem kandži –“

„Co se v něm píše?“

„Zkopíroval jsem to do Google překladače a vyhodilo mi to přepis *masajoši*. Znamená to spravedlnost.“

„Spravedlnost?“

„Jo. Anglickej překlad byl *justice*.“

„Mohl to ten komentující myslet tak, že bylo spravedlnosti učiněno zadost? Že si to Lisa zasloužila?“

„To jsem si právě říkal,“ přisvědčí Rasmus a odkašle si dál od mikrofonu.

„Kdo je ten komentující?“

„Používá přezdívku *Akifumi2511946*. Profil má soukromej, ale na ikonce profilový fotky je japonsky vypadající mladší muž.“

„Pošli mi na ten profil odkaz.“

„Fajn,“ opáčí Rasmus a po chvíli zavěsí. Auto sebou znovu cukne a rozjede se, Jessica zatím netrpělivě sleduje displej svého mobilu.

„Hele, začala plískanice,“ prohodí Jusuf a zapne stěrače. Jessica zvedne oči a uvidí, že velké sněhové vločky roztávají, sotva dopadnou na okno auta. Před helsinským zimním stadionem se navzdory příšernému počasí konají jakési trhy. Kolem stánků se mačkají davy lidí, mnozí si přitom přes hlavu přetáhli kapuci, aby je před tou slotou ochránila. Velká světelná tabule hlásá, že večer bude hrát domácí tým IFK Helsinky proti hokejistům z Tampere. Jessica si pamatuje, jak v téhle hale v devadesátých letech hrával domácí zápas klub Jokerit Helsinky a její adoptivní rodiče ji na utkání helsinských mužstev pravidelně brávali. Už dávno pochopila, že to byly jediné roky, kdy žila životem normálního dítěte. Předtím její rané dětství provázela honosná sídla a osobní řidiči, palmy v Bel Airu a suchý vítr, který do vnitrozemí vanul z pouště. A po úžasných letech strávených s rodinou Niemiových se její život vrátil do výchozího stavu. Přišla dospělost a dědictví. Smrt adoptivních rodičů. Úplně jako by ty peníze mohly za všechno zlé a s obnosem převedeným na její účty se pojila jakási kletba.

„Jusufe,“ řekne a pohlédne na kolegu.

„No?“

„Uvažovals někdy, že si pořídíš děti?“

Jusuf si pobaveně odfrkne.

„Co? Zrovna jsme se rozešli s Annou... Takže to úplně není na pořadu dne.“

„Jo, já vím, promiň.“

„Proč se ptáš?“

„Ani nevím. Prostě mám dojem, že by to nebylo ani trochu fér, obzvlášť vůči tomu děcku. Tenhle svět je totálně na hlavu,“ prone-se Jessica a v telefonu jí cinkne zpráva od Rasmuse.

VII

Před domem Lisy Jamamoto je několik volných parkovacích míst a Jusuf zastaví co nejbliž ke vchodu. Jessica vystoupí a povytáhne si zip, aby jí z výšky padající mokré vločky nezabloudily na holý krk. Šestipatrová rohová budova před nimi má světle zelenou barvu připomínající zvětralé zeleninové smoothie. Těsně u vchodu se nachází skromný trávník ozdobený jedním opadaným stromem. Za ním hučí rušná Topeliova ulice, zúžená a přeplněná kvůli nekonečným opravám tak, že připomíná válečné bojiště a u řidičů vyvolává záchvaty agresivity.

„Tamhle jsem kdysi bydlel,“ prohodí Jusuf a přibouchne dveře auta.

Jessica se ohlédne směrem, jímž kolega ukazuje a odkud před chvílí přijeli.

„Kde?“

„Na rohu ulice Minny Canthové a Messeniovy.“

„Fakt jo? A kdy?“

„Před deseti lety. Když jsme se s Annou přestěhovali do Helsinek ze Söderkully,“ opáčí Jusuf a vrazí ruce do kapsy mikiny. Bundu si nechal v autě, asi nechce, aby mu zbrusu nová kožená bundička navlhla. Potřeše hlavou a pohlédne do očí své hořkosladké minulosti. Jessica netuší, jestli to nakouzl proto, že by na to téma rád zapředl krátkou rozpravu – o sobě a Anně a jejich vztahu, který nedopadl –, ale nakonec dospěje k závěru, že to radši přejde bez zeptání.

„Jakže to funguje s tím zvonkem?“ zarazí se Jessica, ale vtom zachytí za skleněnými dveřmi pohyb. Krátce nato je otevře starší muž, který vyjde ven a vyšetřovatelům je přidrží.

„Vždyť je nedávno opravili!“ pronese na svůj věk čilým tónem.

„Co?“ opáčí Jusuf, když se u nich stařík zastaví. Nevypadá, že by mu deštivý nečas bůhví jak vadil. „No ty zvonky,“ máchne rukou. „Však už byl nejvyšší čas, krucinál.“

Dvojice zamíří dovnitř, ale on znovu promluví.

„Moment, vy jste od policie?“

Ukáže přitom na průkazy, které jim oběma visí na krku.

Jessica přikývne. Déšť se změnil v husté mrholení připomínající malé jehličky, jež se chlapíkovi zabodávají na ramenou do kabátu.

„Přijeli jste kvůli tomu randálu?“

„Randálu?“ řekne Jessica.

„Jo. Někdo tady nad ránem zas mlátil do zdí jako blázen.“

„Zas?“

„Úplně stejnej randál jsme tady měli i v sobotu v noci, sakra.“

V místnostech visí těžký vzduch protkaný nasládlou bytovou vůní, a Jessica by nejradši otevřela okno. V hloubi stropu hučí v trubkách voda a z koupelny se ozývá nepříjemně hlasité burácení pračky. V takových chvílích působí dlouhé odmlky v rozhovoru jako určitý axiom, je vhodné je nechat přijít a odeznít, zkrátka respektovat. A smířit se s tím, že vás během nich budou rozptylovat zvuky z okolí.

„Povězte nám vlastními slovy ještě jednou od začátku, jak to bylo,“ řekne Jessica a opře se pěsti o parapet, zády k oknu.

Mladá žena na gauči si bez ustání kartáčuje světlé vlasy, evidentně se dopouští substitučního chování, jehož účelem je pocit bezmoci přetvořit v něco užitečného. Při čekání na odpověď inspektorka šmejdí očima po útulném obývacím ústicím v prostorný a prakticky působící kuchyňský kout. Třípokojový byt s trendy skandinávský-

mi prvky působí přesně jako domov dvou mladých holek z velkoměsta. Ložnice jsou tam dvě, pro každou z nich jedna.

„Lisa v sobotu vyrazila někam na akci. Zhruba tak okolo šestý,“ pronese Essi.

„Co to bylo za akci?“ zeptá se Jessica, přestože si oznámení o pohřešování přečetla dvakrát. Jusuf se posadí na gauč v bezpečné vzdálenosti od vyslýchané dívky.

„Tim křtil desku.“

„Tim?“

„Tim Taussi. Ten raper. Vystupuje pod jménem Kex Mace’s.“

Jessica pohlédne na Jusufa. To jméno zná ve Finsku každý, pokud tedy v posledních letech nežil na Marsu. Ovšem jeho vymazlené akce a přemrštěné texty glorifikující americkou společnost působí především na mladé ženy. A koneckonců i na některé kluky, například na Fubua, s nímž se Jessica ještě nedávno vídala. Nerozešli se sice kvůli jeho hudebnímu vkusu, ale je pravda, že jejich společné večery tím přece jen trochu trpěly.

„Vy se s ním znáte?“ zeptá se Jusuf.

Essi upře na Jusufa skelný pohled a zatváří se, jako by odpověď byla nad slunce jasnější.

„S Timem? No jasně.“

„Proč jste teda nešla taky?“ dodá Jusuf.

„Nemohla jsem,“ opáčí dívka a odloží kartáč na stůl. „Byla jsem trochu nasytlá.“

„No dobře,“ pronese Jessica a zadívá se na ni. Působné vyslýchané blondýnce je něco přes dvacet, má vlasy ostříhané na mikádo, malý nos a velké hnědé oči, které samy o sobě působí melancholicky.

„Zhruba někdy mezi devátou a desátou večer jsem byla ve sprše a slyšela jsem dveře. Myslela jsem, že Lisa přišla domů z party, ale nikdo tu nebyl. Říkala jsem si, že se mi to asi jen zdálo, ale teď mi to přijde divný...“ řekne Essi a pevně sevře rty.

„Je možné, že u vás v bytě někdo byl? Nevšimla jste si, jestli odtud něco nezmizelo?“ zeptá se Jusuf, ale dívka zavrtí hlavou.

„Když jsem se pak ráno vzbudila,“ pokračuje ve vyprávění, „bylo už nějak osm. Šla jsem do kuchyně a všimla si, že jsou otevřené dveře do Lisina pokoje. Ona je na noc zavírá, vždycky. Nakoukla jsem dovnitř a ukázalo se, že nevytuhla v posteli oblečená, jak jsem si původně myslela. Měla ustláno... V ten moment mi došlo, že domů vůbec nedorazila. Protože by mě určitě vzbudilo, kdyby hned ráno zas někam odcházela.“

„Stává se to často? Že Lisa zůstane na noc mimo domov?“

„To ne. Jen občas. Jenže to mi většinou pošle zprávu. Abych si o ni nedělala starosti. V tomhle byl na Lisu celkem spoleh.“

„Celkem?“

„Tak jasně, že se občas něco semlelo tak rychle, že to nestihla, nebo se jí vybila baterka a tak... Ale prostě jsem nějak vycítila, že se něco stalo.“

„A volala jste jí?“

„Nejdřív jsem jí poslala zprávu na WhatsApp. Ale když jsem za hodinu zjistila, že se pořád ještě nedoručila, tak jsem jí zkusila zavolat. Ale telefon měla vypnutej. Nebo minimálně nebyla dostupná.“

Jessica uslyší troubení, doléhá k nim z Topeliovy ulice. Z řas si smete jedno otravné smítko, chvíli si ho zblízka prohlíží a pak ho smete na zem.

„A v neděli odpoledne o půl páté jste to ohlásila na policii?“ řekne Jusuf.

„To už jsem obvolala snad všechny známý. Nikdo nevěděl, kam a kdy se z té akce vytratila. Na afterparty nebyla – aspoň ne na tý, co se konala u Tima v Ullanlinně. To vím na beton.“

„Znáte Jasona Nervandera?“ zeptá se Jessica.

„No jistě,“ odpoví Essi a roztřeseně vzdychne. „Je to celý úplně ujetý...“

Jessica vyčká, než se mladá žena vysmrká a zkontroluje telefon.

„Nevíte, jestli byl na té akci taky?“ zeptá se pak.

„To netuším. Ale pochybuju o tom. Jason byl z trochu jinačího těsta.“

„Je podle vás možné, že Lisa a Jason zmizeli společně?“ zeptá se Jessica a pomalu se zpoza gauče vydá do kuchyňského koutu. Bílé stěny obývacího pokoje zdobí záramované manga kresby, jsou na nich postavy s obrovskými očima a minimalistickými nosíky připomínající kreslené filmy Hajaoa Mijazakiho nebo pokémony.

„Jako že by se spolu někam zašli naschvál?“ hlesne dívka a znovu se vysmrká, tentokrát rázněji. Zvuk připomíná trubení malého slona.

„Ano,“ přitaká Jessica a zastaví se před jednou kresbou. Okatá dívka na ní k nebi pozvedává modře zářící meč.

„No jo, teoreticky to možné je. Ale když se dneska objevila na Instagramu ta fotka...,“ proneše Essi a odvrátí neklidný zrak k oknu. „Lisa by něco takového nikdy nezveřejnila jen tak ze srandy ani jako aprílové žertík...“

„Ještě k tomu Jasonovi – jak dobře se s Lisou znají?“ zeptá se Jessica klidným hlasem.

„Před časem spolu něco měli,“ prohlásí.

„Chcete říct, že spolu měli vztah?“ ujistí se Jusuf a zbystří.

Essi přikývne.

„Nějak před rokem. Ale nikde se o tom nešířili. Jason sem tenkrát hodně chodil.“

„A vídali se i pak?“

„To si nemyslím. Rozešli se docela ve zlým.“

„Jak ve zlým?“ ozve se Jessica a přesune se od kresby s mečem k dalšímu obrázku.

„Jason Lisu podvedl. Nejdřív zatloukal, když s tím na něj vyrukovala. Ale pak ho přistihla. Lisa by mi řekla, kdyby se zas začali vídat.“

„A přitom si lidi, kteří ty dva znají, myslí, že zmizeli společně,“ podotkne Jusuf.

„Hovno o tom vědej,“ zamumlá Essi. Její hlas zní plačtivě. „Všichni jsou chytrí jak rádio. Ale skoro nikdo z těch chytráků Lisu neznal. Akorát zkoukli pár fotek na sociálních sítích, a už se považují za odborníky.“

„Přesně,“ hlesne Jessica tak tiše, že si ani není jistá, jestli ji někdo slyší. Zastavila se před jednou mangou, na výkresu je fixou zachycená usměvavá modrooká dívka. Bílé lokny zdobí věnec z červených růží a na sobě má zřejmě japonskou školní uniformu: podkolenky, celkem krátkou tmavomodrou sukni a bílou halenku připomínající námořnické triko s červenou kravatou. Navzdory komiksové stylizaci nepůsobí kresba bezstarostně. Chybí jí hravost a ironie.

Na obrázku zvětšené velké oči upoutají inspektorčin pohled natolik, až ji přepadne podivný pocit, myšlenka, že se za nimi skrývá cosi děsivého. Nesetkala se s tím poprvé. Když na obličej zírá přehnaně dlouho, začnou ztrácet tvar, úplně jako mnohokrát opakovaná slova. A stejně tak dívčina kůže na obrázku zbledne a světlé vlasy projdou celým barevným spektrem, až nakonec zčernají. Rysy tváře zprůsvitní, už jsou jako spálený pečicí papír, který popraská při prvním letmém dotyku. Z temena na čelo, z nosu na ústa a zpoza uší na líce vytryskne rudá tekutina. Oční bělma a dokonalá řádka zubů začnou uprostřed červeně zbarvené kůže tvořit bílé ostrůvky. A během celé té metamorfózy se ozývá odporný šramot, jako by Jessice do ucha spadly tisíce pavoučích vajíček, teď se všechny naráz klubaly a jedna osminohá potvora za druhou jí mířila přímo do mozku.

Zavře oči, a když je znovu otevře, dívčiny velké oči se třpytí a vlasy už má zase bílé. Inspektorku začnou mravenčit prsty. Essi asi něco říká, ale ona nezachytila ani slovo.

„Pardon...“ omluví se a upře pohled na rám, aby se nemusela

děvčeti na obrázku dívat do očí. Přitom si všimne jedné drobnosti, kterou málem přehlédla: ve spodní části obrazu je tiskacími písmeny napsáno *LJ 2018*.

„Signatura LJ znamená Lisa Jamamoto?“ houkne Jessica. Essi přikývne a nahlas se rozkašle.

„Tyhle všechny kreslila,“ řekne a ukáže prstem na několik obrazů. „U ní v pokoji jich je spousta. Visí všude po zdech. Většina je zarámovaná a část nedokončená.“

„Mluví Lisa japonsky?“ zeptá se Jusuf po chvilce mlčení.

„Jo. Párkrát jsem ji slyšela japonštinu použít.“

„S kým mluvila?“

„S tátou,“ odpoví Essi. „A vlastně tady za ní docela nedávno jeden Japonec byl. Objednal si od ní obraz nebo tak něco...“

Kriminalisté si vymění pohledy. Jessica vyloví z kapsy telefon a zamíří k Essi. V mobilu se prokliká až ke zvětšenině fotografie, kterou jim Rasmus před chvílí poslal. Poměrně mladý Japonec na ní stojí na světlém pozadí. Akifumi. Snímek je snad pravý, ale taky možná stáhnutý z nějakého jiného profilu nebo fotobanky a s pisatelem komentáře nemá nic společného. Třeba je celý ten komentář mimo a s ničím nesouvisí. Jenže teď je to jejich jediná stopa.

„Nebyl to náhodou tenhle chlápek?“ nadhodí inspektorka a podá jí telefon. Mladá žena chvíli hledí na displej a pak potřese hlavou.

„To vám nepovím... Neviděla jsem ho. Jen jsem ho slyšela, byla jsem u sebe v pokoji, když přišel. A měli zavřené dveře.“

„Ale víte určitě, že spolu mluvili japonsky?“

„Když ono to ze začátku znělo tak zvláště, že jsem chvíli poslouchala za dveřma. Čistě ze zvědavosti.“

„Zněl mladě?“

„To nevím. Možná jo. Říkala jsem si, že asi bude mladej, protože používal silnou kolínskou nebo co... V obýváku byla dál cítit, i když odešel.“